

Az ember örök nagy kérdése merül fel ebben a példabeszédben: Hát hányszor kell megbocsátanom testvéremnek? Talán még hétszer is?! Jó-jó, tudjuk, hogy a szeretet kell, hogy uralja a döntéseinket, de akkor hova lesz az igazság?!

Jézus egyszerű választ ad – nem csak hétszer, hanem hetvenhétszer (más fordításban hetvenszer hétszer). Ez a szimbolikus, nagyon nagy szám végül is azt jelenti, hogy bármennyiszor, mindig meg kell bocsátanunk. Persze az embert bökdösi az igazságérzete... Gyurka bácsitól megtanultuk, hogy szent ágostoni tévedés volt, hogy két csúcsérték van: az igazság és a szeretet. Valójában csak egy csúcsérték van, a szeretet.

Én szívem szerint egy kicsit módosítanék ezen a tételen. Szerintem mégiscsak két csúcsérték van. Egy csúcsértéke van a kisbetűs ének, az egónak – az ego csúcsértéke az igazság. És van egy csúcsértéke a nagybetűs Ének, az Istentől belénk lehelt Léleknek – az Én csúcsértéke a szeretet.

Istent a szeretettel szoktuk azonosítani. Ha Őhöz akarunk hasonlítani („Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes”), akkor bennünk is a szeretetnek kell „eluralkodnia”. Úgy gondolom, Isten nem tud mást csinálni, mint hogy szeret. Ő soha nem haragszik meg, így részéről a megbocsátás sem értelmezhető. Feltétel nélkül, Önmagából eredően, magától értetődően szeret. Ezzel a szeretettel vonz magához és előbb-utóbb mi is beadjuk a derekunkat, bennünk is a szeretet lesz a meghatározó erő.

Először nekünk is az használ, az visz bennünket előre, ha a bennünk élő szeretet alapján mindig megbocsátunk. Azután, az, hogy meg sem haragszunk, hogy állandóan a szeretet állapotában élünk, talán inkább egy elérendő ideaként lebeghet a szemünk előtt. De azt hiszem, mindenképpen afelé érdemes haladnunk – és amikor egy-egy időszakra ezt megtapasztaljuk, az újabb erőt ad a további lépésekhez.

Mi ébresztett mostanában haragot bennem? Tudom-e magamat kívülről szemlélni, hogy vajon miért érintett épp ez a hatás érzelmileg ilyen erősen? Tudok-e a haragot kiváltó testvéremre Isten szerető szemével nézni, a viselkedése mögé látni? Tudok-e felidézni magamban olyan emléket, amikor úgy éreztem, hogy bár méltatlan vagyok rá, Isten mégis határtalanul szeret? Ösztökél-e ez az emlék arra, hogy én is hasonlóan viszonyuljak embertársaimhoz?

*Miklós Tibor, Székesfehérvár*